

LBDIS

We know

Redactare: Ioana Bogdan, Mugur Butuza

Corectură: Ramona Rossall

Tehnoredactare: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Design copertă: Laurentiu Midvichi

Ilustrația copertei: Tithi Luadthong/shutterstock.com

Editura Paralela 45

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**KIM, UN-SU****Complotiștii** / Un-Su Kim; trad. din lb. engleză de

Mihaela Sofonea. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3639-3

I. Sofonea, Mihaela (trad.)

821.531

Acest roman este în întregime o operă de ficțiune.
Numele, personajele și incidentele descrise sunt rodul imaginației autorului.
Orice asemănare cu persoane, în viață sau decedate, evenimente sau locuri reale este pur întâmplătoare.

The Plotters

Un-su Kim

Copyright © 2010 by Un-su Kim

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

UN-SU KIM**COMPLOTIȘTII**

Traducere din limba engleză de
Mihaela Sofonea

Editura Paralela 45

Un-Su Kim (n. 1972, Busan, Coreea de Sud) a studiat literatura coreeană la una dintre cele mai prestigioase universități sud-coreene, Kyung Hee. A debutat în 2002 cu proză scurtă, iar în 2006, i s-a decernat premiul Munhakdongne pentru primul său roman, *Cabinetul* (2006). Odată cu traducerea thrillerului *Complotiștii* în limba franceză, în 2017, Un-su Kim s-a făcut remarcat și pe scena internațională, romanul său fiind selectat pe lista scurtă a Marelui premiu pentru literatură polițistă din Franța. Traducerea aceluiași roman în limba engleză, în 2019, i-a atras aprecieri critice pozitive din partea editorilor *New York Times Book Review*, *Chicago Review of Books*, ș.a. Romanul *Complotiștii* e în curs de ecranizare, în regia lui Heo Jin-ho.

Cuprins

Despre ospitalitate	7
Călcâiul lui Ahile	24
Crematoriul pentru animale de companie al lui Ursu'	29
Biblioteca numită Canisa	69
Săptămâna berii	90
Piața de carne	119
Mito	132
Tricotaj	166
Care pe care	184
Bărbieru' și soția lui	198
Ușa la stânga	208

Despre ospitalitate

Bătrânul ieși în grădină.

Reseng ajustă luneta, strângând cadrul, și trase închizătorul. Glonțul intră cu un țăcănit sonor în magazie. Reseng se uită scurt împrejur. Nimic nu se clintea, doar brazii uriași, înălțați spre cer. Pădurea era nemișcată. Nicio pasăre nu-și lua zborul, nu se auzea niciun țărâit de insecte. În liniștea aceea, zgomotul armei s-ar fi putut auzi până departe. Și dacă-l auzea cineva și se pomenea cu vizitatori acolo? Alungă acest gând din minte. N-avea rost să-și facă griji în privința asta. Focurile de armă erau obișnuite pe-acolo. Oamenii ar fi presupus că braconierii ieșiseră la vânatoare de mistreți. Cine și-ar fi pierdut timpul să bată drumul până în inima pădurii, doar ca să afle cauza unui singur foc de armă? Reseng scrută muntele de la vest. Soarele era la o palmă deasupra creștelor sale. Mai avea timp.

Bătrânul începu să ude florile. Unele primeau o înghițitură zdravănă, altele, abia câteva picături. Înclina stropitoarea foarte ceremonios, ca și cum ar fi servit ceaiul. Din când în când, umărul îi tresărea ușor, de parcă ar fi dansat, și mângâia, în treacăt, câte o petală. Gesticulă spre una dintre flori și chicoti. Ai fi zis că poartă o conversație cu ea. Reseng ajustă iar luneta și cercetă floarea cu care vorbea bătrânul. Îi părea cunoscută. În mod cert o mai văzuse înainte, dar nu-și putea aminti cum se numea. Încercă să-și amintească ce flori înfloreau în octombrie – mărărița? cărciumăreasa? crizantema? –, dar niciunul dintre aceste nume nu se potrivea cu aceea la care se uita. De ce nu-și putea aminti? Se încruntă, străduindu-se să-și amintească numele, dar curând alungă și gândul acela. Era doar o floare, ce importanță avea?

Un câine negru, imens apăru din celălalt capăt al grădinii și își frecă creștetul de coapsa bătrânului. Un mastif, rasă pură. Aceeași fiară pe care o adusese Iulius Cezar din Britania, după cucerirea ei. Câinele folosit de romanii din Antichitate la vânătoarea de lei și la împresurarea cailor sălbatici. Când bătrânul mângâie câinele, acesta dădu din coadă și se învârti pe lângă picioarele lui, stându-i în drum, tocmai când cel dintâi încerca să ude iar florile. Bătrânul aruncă o minge de fotbal dezumflată în grădină, iar câinele o zbughi dând din coadă după ea. Bătrânul se întoarse la florile sale. La fel ca înainte, gesticulă spre ele, le salută și le vorbește. Câinele se întoarse imediat, cu mingea dezumflată între dinți. Bătrânul aruncă mingea și mai departe de data asta, iar câinele o zbughi iarăși după ea. Din ferocele mastif, care vâna lei cândva, nu mai rămăsese decât un clovn. Și totuși bătrânul și câinele păreau să se potrivească unul cu celălalt. Repetară joaca asta iar și iar. Departe de a se plictisi, păreau să se simtă bine.

Bătrânul termină de udat și se îndreptă de șale, întinzându-se și zâmbind satisfăcut. Apoi se întoarse și ridică privirea spre jumătatea versantului montan, de parcă ar fi știut că Reseng era acolo. În reticulul armei lui Reseng se văzu deodată fața zâmbitoare a bătrânului. Știa că soarele coborâse la mai puțin de o palmă deasupra orizontului? Știa că va fi mort înainte să treacă de cealaltă parte a muntelui? De aceea zâmbea? Sau poate că, de fapt, nici nu zâmbea. Fața bătrânului părea împietrită într-un rânjet perpetuu, ca al unei măști Hahoe¹ cioplită din lemn. Așa erau fețele unor oameni – oameni ale căror sentimente adevărate nu le puteai ghici niciodată, care zâmbeau întruna, chiar și când erau triști sau furioși.

Ar trebui să apese acum pe trăgaci? Dacă ar fi apăsător, s-ar fi putut întoarce în oraș înainte de miezul nopții. Ar fi făcut o baie fierbinte, ar fi băut câteva beri, până când ar fi fost beat bine, sau și-ar fi pus la pick-up un disc vechi cu Beatles și s-ar fi gândit cum se va distra cu banii care aveau să-i intre în cont. Poate că, după această ultimă misiune, își putea schimba viața. Va deschide o pizzerie mică vizavi de un liceu sau va vinde vată pe băț în parc. Reseng se imaginează dându-le copiilor mănunchiuri de baloane și vată pe băț și moțâind la soare. Chiar ar fi putut trăi așa, nu? Ideea i se

¹ Mască tradițională coreeană, din lemn, utilizată la ceremoniile de înmormântare sau în dansurile tradiționale satirice. (N. red.)

păru, brusc, minunată. Dar putea să se gândească la asta abia după ce apăsa pe trăgaci. Bătrânul era în viață încă, iar banii nu-i intraseră încă în cont.

Muntele își întindea repede umbra peste bătrân și peste coliba sa. Dacă Reseng voia să apese trăgaciul, acum era momentul. Bătrânul terminase de udat florile și urma să se întoarcă în casă dintr-o clipă în alta. Misiunea sa ar fi fost mult mai grea atunci. De ce să o complice? Apasă pe trăgaci! Apasă acum și pleacă!

Bătrânul zâmbea, iar câinele negru alerga cu mingea de fotbal între dinți. Fața bătrânului se vedea absolut perfect în reticul. Trei riduri adânci îi traversau fruntea, deasupra sprâncenei drepte avea un neg, iar pe obrazul stâng, pete de lentigo. Reseng se uită lung la locul pe unde inima lui urma să fie în curând străpunsă de glonț. Puloverul bătrânului părea tricotat manual, nu un produs de serie, și urma să fie îmbibat în sânge. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci, doar o idee, iar perculatorul ar lovi amorsa cartușului de 7,62 de milimetri, aprinzând praful de pușcă din cămașa de alamă. Explozia ar propulsa glonțul înainte de-a lungul ghinturilor din țevă și l-ar trimite învârtindu-se în aer, drept spre inima bătrânului. Viteza mare și forța distructivă ale glonțului ar face ca organele sfârtectate ale bătrânului să fie expulzate prin rana de ieșire din zona lombară. Numai la gândul acesta, lui Reseng i se zbârlea părul pe tot corpul. Faptul că ținea în palmă viața altei ființe umane îi dădea mereu un sentiment ciudat.

Apasă!

Apasă acum!

Și totuși, din cine știe ce motiv, Reseng nu apăsa pe trăgaci, în schimb, lăsă pușca jos, pe pământ.

— Nu-i momentul potrivit, mormăi el.

Nu era sigur de ce nu era momentul potrivit. Doar că exista un moment potrivit pentru orice. Exista un moment potrivit să mănânce înghețată sau pentru un sărut. Și, oricât de stupid ar fi părut, exista un moment potrivit să apeși pe trăgaci și unul potrivit pentru ca glonțul să intre într-o inimă. De ce nu? Dar dacă s-ar fi întâmplat ca glonțul tras de Reseng să străbată aerul spre inima bătrânului tocmai când, întâmplător, apărea momentul potrivit? Ar fi fost magnific. Bineînțeles, el nu aștepta cel mai bun moment posibil. Acel moment propice era posibil să nu apară niciodată. Sau să-i treacă exact pe sub nas. Își dădu seama că, pur și simplu,

nu voia să apese încă pe trăgaci. Nu știa de ce, doar că nu voia. Își aprinse o țigară. Umbra muntelui trecu alene peste cabana bătrânului.

Când se întunecă, bătrânul duse câinele în casă. Cabana probabil că nu avea electricitate, căci înăuntru părea chiar mai întuneric decât afară. O singură lumânare strălucea în camera de zi, dar Reseng nu putea distinge interiorul destul de bine prin lunetă. Umbra omului și a câinelui se înălțară pe perețele de cărămidă, apoi dispărură. Reseng l-ar fi putut ucide din locul unde se afla doar dacă bătrânul ar fi stat chiar în fereastră, cu lumânarea în mână.

Soarele se lăsă dincolo de creasta muntelui, iar peste pădure coborî întunericul. Nici luna nu era de văzut; până și obiectele aflate foarte aproape erau greu de distins. Nu se vedea decât licărul lumânării din cabana bătrânului. Întunericul era atât de dens, încât aerul părea umed și apăsător. De ce nu pleca Reseng pur și simplu? De ce zăbovea în întuneric? Nu era sigur. Am s-aștept zorii, se hotărî el. După ce se va înălța soarele, va trage un singur glonț – cum ar fi tras într-o țintă de lemn pe care exersa de mulți ani –, apoi va pleca acasă. Își puse chiștocul țigării în buzunar și se târî în cort. Cum nu avea nimic altceva de făcut ca să treacă timpul, mănca un pachet de galete și adormi înfășurat în sacul de dormit.

După vreo două ore, pe Reseng îl trezi zgomotul unor pași călcând apăsător pe iarbă. Veneau drept spre cortul său. Trei sau patru bufnituri neregulate. O siluetă înaintând prin iarba înaltă. Nu-și putea da seama ce se apropia de el. Putea fi un mistreț. Sau o pisică sălbatică. Reseng ridică piedica și aținti pușca în întuneric, în direcția de unde se apropiau zgomotele. Nu putea apăsa pe trăgaci încă. Era lucru cunoscut că mercenarii care stăteau la pândă trăgeau în întuneric de frică, fără să-și vadă țintele, iar apoi descopereau că împușcaseră o căprioară, un câine polițist sau, mai rău, vreun camarad rățăcit în pădure în timpul vreunei misiuni de recunoaștere. Atunci plâneau în hohote lângă cadavrul tovarășului lor de arme, ucis chiar de-ai lui, iar corpurile lor masive și tatuate se zguduiau, de parcă erau niște fete, când le spuneau comandanților: „Jur că n-am vrut să-lucid, jur!“ Și poate chiar așa era. Cum, până atunci, nu cunoscuse frica stărnită de izbirea de vreun lucru în beznă, tot ce putea face un ins cu mușchi în loc de creieri era să ridice arma și să tragă orbește în noapte. Reseng aștepta liniștit ca omul sau creatura, ce-o fi

fost, să se arate. Spre surprinderea lui, se trezi în față cu bătrânul și câinele acestuia.

— Ce faci aici? întrebă bătrânul.

Ei, asta chiar era bună! Era ca și cum centrul țintei din poligon ar fi venit la el și ar fi spus: *De ce nu m-ai împușcat încă?*

— Ce faci tu aici? Puteam să te împușc, răspunse Reseng, cu voce tremurătoare.

— Să mă împuști *pe mine*? Asta da răsturnare de situație, spuse bătrânul zâmbind. Asta este terenul meu. Tu ești cel care n-are ce căuta aici și îmi încalcă proprietatea.

Părea relaxat. Situația era cel puțin neobișnuită și totuși bătrânul nu părea cătuși de puțin surprins. Cel surprins era tocmai Reseng.

— M-ai speriat. Credeam că ești un animal sălbatic.

— Ești vânător? întrebă bătrânul, privind insistent pușca lui Reseng.

— Da.

— Asta-i o pușcă Dragunov. Nu se mai găsesc decât în muzee. Braconierii de azi vânează cu puști folosite-n războiul din Vietnam?

— Nu-mi pasă cât de veche e pușca, dacă pot doborî un mistreț cu ea. Reseng încerca să pară nonșalant.

— Adevărat. Dacă oprește un mistreț, atunci nu contează ce armă folosești. La dracu', dacă poți opri mistrețul cu bețișoarele de mâncat – sau chiar cu o scobitoare, la o adică –, poți să nici nu folosești o armă.

Bătrânul râse. Câinele aștepta răbdător lângă el. Era mult mai mare decât păruse prin lunetă. Și mult mai intimidant decât atunci când alerga după mingea dezumflată.

— Fain câine, spuse Reseng.

Bătrânul se uită în jos, la câine, și-l mângâie pe cap.

— Fain și de treabă. El te-a simțit. Dar acum e bătrân.

Câinele nu-și luase nicio clipă ochii de la Reseng. Nu mârâia și nu-și rânjea colții, dar nici tocmai prietenos nu era. Bătrânul îl mângâie iar pe cap.

— Dacă insiști să rămâi aici peste noapte, să nu te ia răceala. Vino la cabană.

— Mulțumesc de invitație, dar n-aș vrea să deranjez.

— Niciun deranj.

Bătrânul se întoarse și porni cu pași mari pe potecă, cu câinele pe urmele sale. N-avea lanternă, dar părea să-și găsească fără greutate drumul

prin întuneric. Gândurile se învârtteau în mintea lui Reseng. Avea pușca încărcată și pregătită, iar ținta sa era la doar cinci metri distanță. Îl urmări pe bătrân dispărând în întuneric. O secundă mai târziu, își puse pușca pe umăr și porni după el.

Era cald în cabană. În șemineul de cărămidă ardea focul. Înăuntru nu erau de văzut nici mobilă, nici decorațiuni, doar un covor uzat, o măsuță în fața focului și câteva fotografii pe polița șemineului. Fotografiile erau toate ale bătrânului, fie așezat, fie în picioare, împreună cu alte persoane, dar mereu în centrul grupului, iar cei dimprejurul lui zâmbeau crispat, de parcă era o onoare să fie fotografiați cu el. Niciuna dintre fotografiile nu părea să fie de familie.

— Cam devreme pentru foc, spuse Reseng.

— Cu cât îmbătrânești, cu atât mai tare simți frigul. Iar anul ăsta, îl simt mai mult decât oricând.

Bătrânul îndesă câteva bucăți de lemn uscat în foc, iar flăcările se domoliră pentru scurt timp. Reseng își scoase pușca de pe umăr și o sprijini de tocul ușii. Bătrânul aruncă o privire spre armă.

— Da' sezonul de vânătoare nu-i închis în octombrie?

În ochii săi era o sclipire șireată. Vorbise *banmal*¹, forma familiară a limbii, de parcă ar fi fost prieteni vechi, dar nu îl deranjă pe Reseng.

— Mori de foame dacă încerci să respecti toate legile.

— Adevărat, nu trebuie respectate toate legile, murmură bătrânul. Ai fi prost să încerci.

Când scormoni cu vâtraiul printre bușteni, flăcările se întinseră, lینگând o bucată de lemn care nu se aprinsese încă.

— Păi, am ceva băutură și am ceai, ce preferi?

— Ceai sună bine.

— Nu vrei ceva mai tare? Cred c-ai înghețat.

— Când vânez, nu obișnuiesc să beau. În plus, e periculos să bei când dormi în aer liber.

— În seara asta-ți poți permite, spuse bătrânul zâmbind. Nu prea ai cum să mori degerat înăuntru.

¹ În limba coreeană, *banmal* este limbajul familiar, utilizat între persoane apropiate și tineri. (N. red.)

Bătrânul se duse în bucătărie și se întoarse cu două căni de tablă și o sticlă de whisky, apoi, cu un clește, scoase cu grijă un ceainic din șemineu. Turnă ceai negru într-una dintre căni. Mișcările sale erau fluide și precise. Îi întinse cana lui Reseng, apoi o umplu pe a lui, surprinzându-și musafirul când turnă whisky deasupra.

— Dacă nu te-ai încălzit încă, o picătură de whisky te va încălzi bine de tot. Oricum nu poți merge la vânătoare până în zori.

— Merge ceaiul cu whisky? întrebă Reseng.

— De ce nu? Tot acolo se duce.

Bătrânul miji ochii spre el. Avea o față frumoasă. Arăta de parcă i se făcuseră nenumărate complimente în tinerețe. Trăsăturile sale sculptate îl făceau cumva dur și cald, în același timp. De parcă anii i-ar fi netezit cu delicatețe trăsăturile colțuroase, înmuindu-le. Reseng întinse cana, iar bătrânul îi turnă puțin whisky. Parfumul alcoolului se ridică din cana cu ceai cald. Mirosea bine. Căinele veni alene din colțul celălalt al camerei de zi și se întinse lângă Reseng.

— Ești un om bun.

— Poftim?

— Santa te place, spuse bătrânul, făcând un gest spre căine. Căinii fac imediat diferența între oamenii buni și cei răi.

Văzuți de aproape, ochii câinelui erau surprinzător de blânzi.

— Poate e doar prost, spuse Reseng.

— Bea-ți ceaiul.

Bătrânul zâmbi. Sorbi din ceaiul dres cu tărie, iar Reseng îi urmă exemplul.

— Nu-i rău, spuse el.

— Surprinzător, nu? Merge și cu cafea, dar cu ceai negru e mai bun. Îți încălzește și stomacul, și inima. Ca și cum ai îmbrățișa o femeie bună, adăugă el, chicotind copilărește.

— Dacă femeia e bună, de ce să te oprești la îmbrățișări? pufni Reseng.

O femeie bună e de preferat întotdeauna unei căni cu ceai dres cu tărie.

Bătrânul încuviință din cap.

— Cred că ai dreptate. Niciun ceai nu se compară cu o femeie bună.

— Dar gustul e memorabil, recunosc.

— Ceaiul negru e îmbibat de imperialism. Asta-i dă aroma. Tot ce e atât de aromat sigur ascunde un măcel de neimaginat.

- Interesantă teorie.
- Am niște carne de porc și cartofi. Vrei și tu?
- Sigur.

Bătrânul ieși și se întoarse cu o ciozvărtă înnegrită de carne și cu o mână de cartofi. Carnea arăta oribil. Era acoperită de mizerie și de praf și avea încă urme de păr, dar, ce era și mai rău, avea un miros rânțed. Îndesă carnea în vatra șemineului până când o acoperi complet cu cenușă încinsă, apoi înfipse o țepușă de fier în ea și o propti deasupra flăcărilor. Ațâță focul cu vătraul și îngropă cartofii în cenușă.

- Nu pot spune că arată apetisant, spuse Reseng.
- Am trăit în Peru o vreme. De la indienii de-acolo am învățat metoda asta. Nu pare curată, dar îi dă un gust grozav.
- Sincer, arată groaznic, dar dacă-i o rețetă indigenă secretă, atunci trebuie să fie ceva de capul ei.

Bătrânul rânji.

- Acum câteva zile, am mai descoperit ceva ce am în comun cu băștinașii din Peru.
- Ce?
- N-am frigider.

Bătrânul întoarse carnea. Fața sa părea serioasă în lumina focului. Când înfipse o frigăruie în cartofi, le vorbi în șoaptă:

- Ar fi bine să vă faceți delicioși pentru importantul nostru oaspete.

În timp ce carnea se prăjea, bătrânul își termină ceaiul cu tărie și își umplu cana din nou, doar cu whisky, apoi îi oferi o porție și lui Reseng.

Reseng întinse cana. Îi plăcea cum îl ardea whisky-ul pe gât în jos și cum căldura aceea urca înapoi din stomacul gol. Alcoolul i se răspânda plăcut în tot corpul. Pentru o clipă, totul îi păru ireal. Nu și-ar fi putut imagina niciodată așa ceva: un lunetist și ținta sa stând în fața unui foc zdravăn, pretinzând că sunt prieteni... De fiecare dată când bătrânul învârtea carnea, o aromă delicioasă adia spre el. Câinele se apropie de șemineu să adumece carnea, dar se retrase în ultima clipă, mârâind, de parcă i-ar fi fost frică de foc.

- Ușor, ușurel, Santa. Nu-ți face griji, spuse bătrânul, mângâind câinele. Îți primești și tu partea.
- Santa îl cheamă pe câine?

— L-am întâlnit pe băiatul ăsta în ziua de Crăciun. În ziua aceea, el și-a pierdut stăpânul, iar eu mi-am pierdut piciorul.

Bătrânul ridică tivul cracului stâng al pantalonilor, dând la iveală o proteză.

- El m-a salvat. M-a târât vreo cinci kilometri pe un drum înzăpezit.
  - Al dracului mod de a face cunoștință.
  - Cel mai fain cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată.
- Bătrânul continuă să mângâie câinele pe cap.
- E foarte blând pentru cât e de mare.

— Nu tocmai. Trebuia să îl țin în lesă tot timpul. Era suficient doar să zărească un străin, că și ataca. Acum a îmbătrânit și s-a mai înmuiat. E ciudat. Nu mă pot obișnui cu ideea că un animal poate fi atât de prietenos cu oamenii.

După miros, carnea părea gata. Bătrânul o înțepă cu frigăruia și o luă de deasupra focului. Folosind un cuțit cu lama zimțată, tăie carnea în felii groase. Îi dădu o bucată lui Reseng, își luă una pentru sine și una pentru Santa. Reseng îndepărtă cenușa și mușcă din ea.

- Ce savoare neobișnuită. Nu prea are gust de carne de porc.
- Bună, nu?
- Da. Ai niște sare?
- Nu.

— Nici frigider, nici sare – ăsta da stil de viață. Și băștinașii din Peru trăiesc fără sare?

- Nu, nu, spuse bătrânul spășit. Mi s-a terminat acum câteva zile.
- Vânezi?

— Nu mai vânez. Acum vreo lună, am găsit un mistreț prins în capcana unui braconier. Era viu încă. M-am uitat cum se chinuia să respire și mi-am zis: „Să-l omor sau s-aștept să moară?“ Dacă așteptam să moară, vinovat de moartea lui era braconierul care-a pus capcana, dacă îl ucideam, atunci eu eram responsabil de moartea lui. Tu ce-ai fi făcut?

Zâmbetul bătrânului era impenetrabil. Reseng învârți cana de cositor înainte să dea toată băutura pe gât.

- Greu de spus. Nu cred că mai contează cine a ucis mistrețul.
- Pentru o clipă, bătrânul păru să cumpănească la răspuns.

— Cred că ai dreptate. Dacă stai să te gândești, nu contează cine l-a omorât. Oricum ar fi, iată-ne aici, savurând o friptură de mistreț à la Peru.

Bătrânul răsese tare. Reseng răsese și el. Nu era o glumă prea grozavă, dar bătrânul nu se mai oprea din răs, iar Reseng îi ținu isonul, hohotind și el.

Bătrânul era binedispus. Umplu cana lui Reseng cu whisky, până să dea pe dinafară, apoi și-o umplu și pe a sa și o ridică în semn de toast. Dădură băuturile pe gât dintr-o singură înghițitură. Bătrânul luă frigăruia și pescui doi cartofi din cenușa fierbinte. După ce mușcă dintr-unul, îl declară delicios și i-l dădu pe celălalt lui Reseng. Acesta îndepărtă cenușa și mușcă din el.

— Delicios! spuse el.

— Nu este nimic mai bun decât un cartof copt într-o zi rece de iarnă, spuse bătrânul.

— Cartofii-mi amintesc mereu de cineva..., începu Reseng să balmăjească.

Alcoolul și dogoarea focului îi înroșiseră fața.

— Bănuiesc că povestea asta n-are un final fericit, spuse bătrânul.

— Nu.

— Acel cineva este viu sau mort?

— Mort de mult. Eram în Africa pe vremea aceea și s-a dat alarma în miezul nopții. Am sărit într-un camion și am pornit la drum. S-a dovedit că un soldat rebel evadase din garnizoană și luase ostatică o bătrână. Nu era decât un puști – încă mai avea o față rotundă de bebeluș. Cred că n-avea decât cincisprezece, poate chiar paisprezece ani! Din câte-am văzut, era agitat și speriat de moarte, dar nu era o amenințare adevărată. Bătrâna îi tot spunea ceva, timp în care, cu o mână el ținea un AK-47 ațintit spre capul ei, iar cu cealaltă își îndesa un cartof în gură. Toți știam că n-o să-i facă nimic bătrânei, dar ni s-a dat ordin prin stație să-l lichidăm. Cineva a apăsât pe trăgaci. Ne-am apropiat rapid să vedem mai bine. Jumătate din capul puștiului era spulberat, dar cartoful mestecat i-a rămas în gură – n-a mai apucat să-l înghită.

— Bietul de el. Probabil era mort de foame.

— Era foarte ciudat să te uiți în gura unui băiat căruia îi lipsea jumătate de cap. Ce s-ar fi întâmplat de-am mai fi așteptat măcar zece secunde? Nu-mi puteam scoate din minte gândul că, dac-am fi așteptat, ar fi avut timp să înghită cartoful înainte să moară.

— Pentru bietul băiat situația n-ar fi fost diferită de-ar fi apucat să-l înghită.

— Nu, bineînțeles că nu, spuse Reseng cu voce tremurătoare. Dar era totuși straniu să te gândești la cartoful mestecat din gura lui.

Bătrânul își termină whisky-ul și scormoni cu țepușa în cenușă ca să vadă dacă mai rămăseseră cartofi în ea.

Găsi unul într-un colț și i-l oferi lui Reseng, care se uită în gol la el și-l refuză politicos. Bătrânul privi cartoful. Fața i se întunecă și îl azvârli înapoi în cenușă.

— Mai am o sticlă de whisky. Ce zici? întrebă bătrânul.

Reseng se gândi un moment.

— Alegerea ta, spuse el.

Bătrânul aduse încă o sticlă din bucătărie și îi turnă puțin. Băura cu înghițituri mici, în tăcere, privind flăcările care dansau în șemineu. Pe măsură ce se amețea, pe Reseng îl copleși un sentiment de irealitate. Bătrânul nu-și mai lua ochii de la foc.

— Focul e foarte frumos, spuse Reseng.

— Cenușa e chiar mai frumoasă – după ce ajungi să o cunoști.

Bătrânul își învârti încet cana, uitându-se lung la flăcări. Apoi zâmbi, de parcă-și amintise ceva amuzant.

— Bunicul meu era vânător de balene. Asta se întâmpla pe vremea când vânătoarea de balene mai era legală. N-a crescut în apropierea oceanului. De fapt, era din interiorul peninsulei, din provincia Hamgyong, dar a coborât spre sud, în portul Jangsaengpo, să-și caute de lucru și a ajuns cel mai bun harponier din țară. În timpul unei vânători de balene, a fost tras în adâncuri de un cașalot. Foarte adânc. S-a întâmplat că a înfipt harponul în spatele balenei, dar i s-a încurcat frânghia în jurul piciorului și l-a tras peste bord. Baleniarele acelea fragile din era colonială și harpoanele proaste nu erau pe măsura unui animal atât de mare. Un cașalot mascul poate ajunge până la optsprezece metri și cântărește chiar și șaizeci de tone. Ia gândește-te. Asta înseamnă cincisprezece elefanți africani adulți. Nici de-ar fi gonflabil, tot n-aș vrea să am vreodată de-a face cu un animal atât de mare. În niciun caz. Dar bunicul era altfel. El și-a înfipt harponul în balena aceea gigantică.

— Și ce s-a întâmplat apoi? întrebă Reseng.

— S-a dezlănțuit haosul, bine-nțeles. Spunea că șocul căderii peste bord l-a amețit și nu-și dădea seama dacă visa sau halucina. Între timp, fără să se poată împotrivi, era târât în adâncurile întunecate ale oceanului